

CZĘŚĆ 2.

WIADOMOŚĆ DLA ROOSEVELTA STOP MAMY BOMBĘ URANOWĄ STOP SZCZĘŚLIWEGO NOWEGO 1943 ROKU STOP HITLER

W „Ukrytych w Niebycie” przedstawiłem tezę, że na przełomie lat 1942-43, poprzez łańcuszek pośredników, mniej więcej taką właśnie informację Hitler przekazał Rooseveltowi, zapraszając go do „prywatnych negocjacji”. I założyłem, że Roosevelt na to poszedł. Oto **przełomowe** ogniwa łańcuszka wydarzeń.

Rozbicie atomu było marzeniem atomistów niemalże od początku XX wieku. Mówił o tym odkrywca właściwości promieniotwórczych uranu Henri Becquerel, któremu władze paryskiej École Polytechnique zakazały eksperymentów nad uranem, zatem wyprowadził się do Le Croissic, gdzie nabył dom i urządził laboratorium. Od samego początku nad zjawiskiem promieniotwórczości współpracowali z nim małżonkowie Curie (wspólnie dostaną Nagrodę Nobla w 1903 roku) a ich prace kontynuowała Maria Curie-Skłodowska czy Ernest Rutherford (Nobel 1908). Nieco później na „estrady atomistyki” pojawiła się Irene Joliot-Curie, córka Marii Curie-Skłodowskiej i jej mąż (Frederic Joliot-Curie; oboje z żoną dostaną Nobla w 1935 roku). Do grona wybitnych badaczy dołączyli Duńczycy pod wodzą Nielsa Bohra (Nobel 1922), Włosi (a po jego emigracji do USA - Amerykanie) z genialnym Enrico Fermim (Nobel 1932) na czele ale przede wszystkim Niemcy. Mieli dwóch wielkich geniuszy teorii: Alberta Einsteina (który od 1931 roku podróżuje między Rzeszą Niemiecką a Ameryką, by od jesieni 1933 roku osiąść w USA na stałe) i Maxa Plancka, ale przede wszystkim uznanego za nr 1 w eksperymentowaniu Otto Hahna. Oraz paru utalentowanych atomistów: Maxa von Laue (Nobel 1914), Wenera Heisenberga (Nobel 1932) czy Carla Friedricha von Weizsäckera (Nobla wprawdzie nie dostał, ale w 1989 roku został uhonorowany Nagrodą Templetona - Templeton Prize for Progress Toward Research or Discoveries about Spiritual Realities; za wyjątkowy wkład w afirmację duchowego wymiaru życia poprzez spostrzeżenie, odkrycie lub prace praktyczne; nagroda finansowo ma wymiar wyższy od Nagrody Nobla, wręcza ją brytyjski Książę Edynburga czyli książę Filip, małżonek obecnej królowej Elżbiety II).

W sierpniu 1938 roku Otto Hanhowi udało mu się rozerwać jądro uranu (i przy okazji odkryć bar choć myślał, że otrzyma rad lub jego pochodne). Jego eksperyment został naukowo wyjaśniony w lutym 1939 roku przez Lisę Meitner i jej kuzyna Otto Frischa. Przy okazji spółka Meitner – Frisch opublikowała wzór na wyliczenie ilości neutronów w bloku uranu.

Skoro już wiadomo, że uran da się rozerwać, skoro wiadomo też, że można wyliczyć jego „masę krytyczną” pozwalającą na wybuch w reakcji niekontrolowanej, kwestia zbudowania bomby atomowej została sprowadzona do pytania „jak to zrobić?” a nie rozwiewania wątpliwości „czy to możliwe?”.